

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

29. juni 1994 ^{*}

I sag C-298/93 P,

Ulrich Klinke, tjenestemand ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, med bopæl i Luxembourg, ved advokat Martin Huff, Frankfurt, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Joseph Dietrich, 1, rue Nico Klopp,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 30. marts 1993 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-30/92, Klinke mod Domstolen (Sml. II, s. 375), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen,

den anden part i appelsagen er:

De Europæiske Fællesskabers Domstol ved ekspeditionssekretær Timothy Millett, som befuldmægtiget, bistået af advokat Aloyse May, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos Timothy Millett, Palais de la Cour de justice, Kirchberg,

^{*} Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Diez de Velasco, og dommerne C. N. Kouris (refererende dommer) og P. J. G. Kapteyn,

generaladvokat: C. Gulmann
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 10. februar 1994,

afsagt følgende

Dom

- 1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 27. maj 1993 har Ulrich Klinke i medfør af artikel 49 i EØF-statutten og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutterne iværksat appel af dom afsagt den 30. marts 1993 af Retten i Første Instans i sag T-30/92, Klinke mod Domstolen (Sml. II, s. 375). Ved dommen frifandt Retten Domstolen for de af Klinke nedlagte påstande, dels om annullation af den af Domstolens præsident i dennes egenskab af ansættelsesmyndighed truffene afgørelse om at udnævne ham til fuldmægtig i Informationstjenesten, for så vidt som han herved blev indplaceret i lønklasse A7, løntrin 3, og af det administrative udvalgs afgørelse om stadfæstelse af hans udnævnelse i den pågældende lønklasse, dels om, at det blev fastslået, at han var berettiget til at blive udnævnt i lønklasse A6.
- 2 Det fremgår af Rettens dom, at appellanten tiltrådte tjenesten ved Domstolen som midlertidigt ansat som juridisk sprogekspert i den tyske oversættelsesafdeling den

1. april 1982. Han blev fastansat den 1. oktober 1983 og indplaceret i lønklasse LA6.

- 3 Med virkning fra den 1. juni 1985 blev appellantent stillet til rådighed for Domstolens Informationstjeneste. Ved ansættelsesmyndighedens afgørelse af 1. juli 1991 blev han udnævnt til fuldmægtig i denne tjenestegren og indplaceret i lønklasse A7, løntrin 3, efter at have bestået den interne udvælgelsesprøve nr. CJ 115/89.
- 4 Klinke klagede over afgørelsen for så vidt angår indplaceringen i lønklasse A7 og krævede i stedet at blive indplaceret i lønklasse A6. Ved det administrative udvalgs afgørelse af 20. januar 1992 blev klagen afvist. Udvalget fastslog, at den anfægtede indplacering var »i overensstemmelse med Domstolens faste praksis, som fastlagt på grundlag af retspraksis under det administrative møde den 11. juli 1979«.
- 5 Det administrative udvalg anførte endvidere:

»I henhold til retspraksis kan en tjenestemand kun undtagelsesvis udnævnes i den højeste lønklasse i de laveste og mellemste stillingsgrupper, og afgørelsen herom henhører under alle omstændigheder under administrationens skøn.«

»Det var under udøvelsen af dette skøn, at Domstolen ved sin førnævnte afgørelse af 11. juli 1979 med henblik på at sikre overholdelse af ligebehandlingsprincippet i forbindelse med ansættelse af tjenestemænd traf principafgørelsen om, at tjenestemænd fra sprogtenesten skal ansættes i lønklasse A7.«

»På grundlag af de foreliggende omstændigheder finder det administrative udvalg, at administrationen ved at anvende denne principafgørelse på Dem ikke foretog en

fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder og ikke behandlede Dem anderledes end andre tjenestemænd, der udøver tilsvarende hverv.«

- 6 Det administrative udvalg tilføjede, at det ikke kunne ændre denne konklusion, at den pågældende var blevet stillet til rådighed for Informationstjenesten i ca. seks år — idet han selv havde indvilliget i denne foranstaltning, som opfyldte hans personlige ønsker — og at der inden for det i henhold til vedtægtens artikel 32 tilladte ved hans indplacering på løntrin i den nye lønklasse var blevet taget hensyn til den faglige erfaring, han havde opnået under udøvelsen af sit hverv i Informationstjenesten.
- 7 Domstolen havde under sit administrative møde den 11. juli 1979 truffet en principafgørelse med følgende ordlyd:

»Tjenestemænd i kategori LA, som allerede er indplaceret i lønklasse LA6 inden for deres kategori, har ikke krav på automatisk at blive udnævnt i lønklasse A6. I henhold til vedtægtens artikel 31 udnævnes tjenestemænd nemlig i den laveste lønklasse i deres stillingsgruppe. Desuden ville overgangen fra LA6 til A6 i betragtning af det begrænsede antal ledige stillinger i den højeste lønklasse i stillingsgruppen A7/A6 medføre, at tjenestemænd i lønklasse A7 blokeres i den pågældende tjenestegruppe, og således forringe disse tjenestemænds muligheder for forfremmelse til den højeste lønklasse i stillingsgruppen betydeligt.«

- 8 Vedtægtens artikel 31 lyder således:

»1. De på denne måde udvalgte ansøgere udnævnes til:

— tjenestemænd i kategori A eller i sprogtenesten:

i den laveste lønklasse i deres kategori eller tjenestegruppe

— tjenestemænd i de andre kategorier:

i den laveste lønklasse svarende til den stilling, i hvilken de er ansat.

2. Ansættelsesmyndigheden kan dog inden for følgende grænser fravige ovennævnte bestemmelser:

a) lønklasserne A1, A2, A3 og LA3:

— op til halvdelen af udnævnelserne, når det drejer sig om stillinger, der er blevet ledige

— op til to tredjedele af udnævnelserne, når det drejer sig om nyoprettede stillinger

b) andre lønklasser:

— op til en tredjedel af udnævnelserne, når det drejer sig om stillinger, der er blevet ledige

— op til halvdelen af udnævnelserne, når det drejer sig om nyoprettede stillinger.

Med undtagelse af lønklasse LA3 finder denne bestemmelse anvendelse på grupper af seks stillinger, der skal besættes inden for hver lønklasse.«

- 9 Klinke påberåbte sig fire anbringender for Retten, som alle blev forkastet ved dennes dom. Appellen er rettet mod de punkter i dommen, hvor Retten forkastede tre af anbringenderne.

Det første anbringende

- 10 Retten udtalte, at det fremgår af Domstolens praksis (jf. dom af 6.6.1985, sag 146/84, De Santis mod Revisionsretten, Sml. s. 1723), at der kun rent undtagelsesvis kan foretages ansættelser i den højeste lønklasse i en stillingsgruppe, nemlig når en anvendelse af vedtægtens artikel 31, stk. 2, er begrundet i særlige tjenstlige behov, som kræver ansættelse af en særlig kvalificeret tjenestemand (præmis 25 i Rettens dom).
- 11 Det fremgår af Rettens dom, at modsat vedtægtens artikel 32, andet punktum, hvorefter ansættelsesmyndigheden ved indplaceringen på løntrin kan tage hensyn til den udvalgte ansøgers uddannelse og faglige erfaring, »er formålet med artikel 31, stk. 2, således at give ansættelsesmyndigheden mulighed for at tage hensyn til en bestemt tjenestegrens særlige behov ved at tilbyde attraktive vilkår med henblik på at tiltrække særlig kvalificerede ansøgere« (præmis 26).
- 12 Retten fastslog dernæst, at »sagsøgeren [ikke] har ... påvist nogen holdepunkter — eksempelvis i meddelelsen om udvælgelsesprøven — for, at Informationstjenestens behov i det foreliggende tilfælde krævede en ansættelse af en særlig kvalificeret tjenestemand« (præmis 27), hvorefter Retten konkluderede, at »sagsøgerens kvalifikationer var uden betydning for hans indplacering i lønklasse ved udnævnelsen, og at det, selv om sagsøgeren var yderst kvalificeret til at beklæde den stilling, han var udnævnt til i lønklasse A7, og som han beklæder til almindelig tilfredshed, ikke krævede nogen ekstraordinære kvalifikationer at beklæde den pågældende stilling« (præmis 28).

- 13 Appellanten har anfægtet denne fortolkning. Han har gjort gældende, at vedtægtens artikel 31, stk. 2, ikke indeholder nogen kriterier for anvendelsen af bestemmelsen og således ikke udelukker, at der tages hensyn til den pågældendes kvalifikationer. I øvrigt fremgår det af Domstolens praksis, at der ved besættelse af en ledig stilling ud over tjenestens abstrakte behov også skal tages hensyn til den udvalgte ansøgers interesser, såsom til hans særlige kvalifikationer og hans personlige situation (dom af 1.12.1983, sag 343/82, Michael mod Kommissionen, Sml. s. 4023, og af 5.10.1988, forenede sager 314/86 og 315/86, De Szy-Tarisse og Feyaerts mod Kommissionen, Sml. s. 6013).
- 14 Dette anbringende må tiltrædes. Det fremgår ganske vist af Domstolens praksis (jf. dom af 28.3.1968, sag 33/67, Kurrer mod Rådet, Sml. 1965-1968, s. 473, org. ref.: Rec. s. 187), at vedtægtens artikel 31, stk. 2, bemyndiger ansættelsesmyndigheden til under fravigelse af artiklens stk. 1 og rent undtagelsesvis at erklære en stilling ledig i den højeste lønklasse inden for en stillingsgruppe og ikke i den laveste lønklasse med henblik på at opfylde en tjenestegrens særlige behov og til at afholde en udvælgelsesprøve, som direkte sigter mod denne lønklasse, men dette er ikke ensbetydende med, at ansættelsesmyndigheden i henhold til bestemmelsen alene er indrømmet en sådan fravigelsesmulighed i forbindelse med ledige stillinger og ansættelsesproceduren i forbindelse hermed.
- 15 Artikel 31, stk. 2, indeholder ikke nogen kriterier for anvendelsen af undtagelsen fra hovedreglen i stk. 1. Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at ansættelsesmyndigheden har et vidt skøn på området (jf. f.eks. dommene Michael mod Kommissionen og De Szy-Tarisse og Feyaerts mod Kommissionen, jf. ovenfor, samt dom af 21.1.1987, sag 219/84, Powell mod Kommissionen, Sml. s. 339), og at ansættelsesmyndigheden navnlig inden for rammerne af den omhandlede bestemmelse og vedtægtens artikel 32, stk. 2, har et sådant skøn ved vurderingen af de pågældendes faglige erfaringer med henblik på deres indplacering i lønklasse (jf. dommene Michael mod Kommissionen, præmis 19, og De Szy-Tarisse og Feyaerts mod Kommissionen, præmis 26).
- 16 Rettens fortolkning af artikel 31, som går ud på, at tjenestens interesse er det eneste kriterium for indplaceringen, hvorfor »sagsøgerens kvalifikationer var uden betyd-

ning for hans indplacering i lønklasse i forbindelse med udnævnelsen«, hviler således på en urigtig retsopfattelse. Rettens dom skal herefter ophæves for så vidt angår dette punkt.

Det andet anbringende

- 17 Det fremgår af Rettens dom, at sagsøgeren havde gjort gældende, at den interne udvælgelsesprøve nr. CJ 115/89 i henhold til overskriften sigtede mod udnævnelse af fuldmægtige i lønklasse A6 og A7. Da ansættelsesmyndigheden på forhånd havde besluttet, at LA6-tjenestemænd ikke kunne indplaceres i lønklasse A6, kunne man med rimelighed heraf udlede, at kun A7-tjenestemænd gennem den pågældende udvælgelsesprøve kunne blive indplaceret i lønklasse A6, hvilket ifølge sagsøgeren udgør en ulovlig forskelsbehandling til fordel for A7-tjenestemændene. At der således blev set bort fra, at han faktisk i mere end seks år havde udøvet hvervet som fuldmægtig i Informationstjenesten, udgør en ulovlig forskelsbehandling af ham i forhold til tjenestemænd i lønklasse A7.

- 18 Retten forkastede denne argumentation i præmis 35, 36 og 37 i dommen, der lyder således:

»35. Under alle omstændigheder skal den forskelsbehandling, sagsøgeren hævder at have været offer for, vurderes på grundlag af baggrunden for den bestemmelse, ved hvis anvendelse han skal være blevet udsat for forskelsbehandling, således som den er defineret i dommen (af 6.6.1985, sag 146/84, De Santis mod Revisionsretten, Smlt. s. 1723).

36. Det relevante sammenligningsgrundlag er herved hverken den kategori eller den tjenestegruppe, som de udnævnte tjenestemænd kommer fra, eller deres kvalifikationer, men derimod de særlige krav, som er forbundet med de forskellige stillinger, der skal besættes.

37. Retten har imidlertid under retsmødet kunnet konstatere, at der, siden afgørelsen af 11. juli 1979 blev meddelt de berørte ansatte, ikke er nogen tjenestemænd, der er overgået fra tjenestegruppe LA til kategori A og herved er blevet indplaceret i en anden lønklasse end lønklasse A7. På den baggrund kan sagsøgeren ikke gøre gældende, at stillinger, der kan sammenlignes med hans, er blevet besat i lønklasse A6.«

- 19 Appellanten har gjort gældende, at Retten har anvendt et sammenligningsgrundlag, som han ikke havde gjort gældende, nemlig de »særlige krav, som er forbundet med de forskellige stillinger, der skal besættes«. Det sammenligningsgrundlag, som ifølge appellanten skal anvendes ved vurderingen af, om han er blevet udsat for en ulovlig forskelsbehandling, kan kun være »den individuelle situation for de — i det konkrete tilfælde teoretiske — medansøgere, som har bestået udvælgelsesprøven til stillingen«. Appellants situation adskiller sig fra alle potentielle medansøgere, idet appellanten de facto havde beklædt den pågældende stilling i mere end seks år.
- 20 Dette anbringende må også tiltrædes. Det fremgår nemlig af de ovenfor citerede præmisser i Rettens dom, at Retten ikke tog stilling til sagsøgerens anbringende om en forskelsbehandling, men derimod til et andet anbringende om en forskelsbehandling, som sagsøgeren ikke havde gjort gældende. Rettens dom skal derfor ligeledes ophæves for så vidt angår dette punkt.

Det tredje anbringende

- 21 Sagsøgeren havde for Retten gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden ved at stille ham til rådighed for Informationstjenesten — en situation, der ikke har hjemmel i vedtægten — havde bragt hans karriere i fare. Da ansættelsesmyndigheden siden ved den anfægtede retsakt besluttede, at sagsøgeren ikke skulle indplaceres i lønklasse A6, opretholdt den de negative virkninger af den pågældende uretmæssige situation og tilsidesatte således sin pligt til at yde tjenestemændene bistand, jf. vedtægtens artikel 24.

- 22 Retten fandt (præmis 41, 42 og 43 i dommen), at sagsøgeren med dette anbringende anfægtede lovligheden af det forhold, at han var blevet stillet til rådighed, og at den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, fastsatte frist, inden for hvilken der skal gøres indsigelse mod lovligheden af en sådan disposition, for længst var udløbet, hvorfor anbringendet måtte afvises.
- 23 Appellanten har anført, at han ved sit anbringende vedrørende administrationens bistandspligt ikke tilsigtede at anfægte lovligheden af afgørelsen om at stille ham til rådighed for Informationstjenesten seks år efter, at denne blev truffet. Retten har altså fuldstændig misforstået anbringendet, som skal forstås således: Den stadig fortsatte opretholdelse af en situation, der ikke var i overensstemmelse med vedtægten, har skadet ham i dobbelt henseende, idet han retligt har været afskåret fra enhver mulighed for forfremmelse inden for Informationstjenesten og faktisk og retligt fra muligheden for forfremmelse inden for sprogstjenesten. Ansættelsesmyndighedens bistandspligt i henhold til vedtægtens artikel 24 indebærer derfor, at ansættelsesmyndigheden skal træffe foranstaltninger med henblik på at bringe de negative følger af den pågældende situation til ophør.
- 24 Dette anbringende må også tiltrædes. Det omhandlede anbringende for Retten vedrørte nemlig ikke lovligheden af afgørelsen om at stille sagsøgeren til rådighed for Informationstjenesten, efter at denne havde haft virkning i seks år. Meningen med det pågældende anbringende var, at ansættelsesmyndigheden på grundlag af sin omsorgspligt i henhold til vedtægtens artikel 24 burde have taget hensyn til, at sagsøgeren havde arbejdet i seks år i Informationstjenesten i en administrativ situation, der ikke var i overensstemmelse med vedtægten, og som skadede hans normale karriereforløb. Den eneste måde, hvorpå ansættelsesmyndigheden kunne have taget hensyn hertil og rådet bod på situationen i overensstemmelse med sin omsorgspligt, ville ifølge sagsøgeren have været at indplacere ham i lønklasse A6 ved hans fastansættelse.
- 25 Det må således konstateres, at anbringendet ikke skulle være afvist, men at Retten burde have foretaget en realitetsprøvelse heraf.

26 Rettens dom må herefter ophæves delvis, for så vidt som sagsøgerens tre ovennævnte anbringender ikke blev taget til følge.

27 Det fremgår af artikel 54, stk. 1, i statutten for EØF-Domstolen, at giver Domstolen appellantens medhold, ophæver den den af Retten truffede afgørelse. Domstolen kan i denne forbindelse enten selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse. Sagen er moden til påkendelse, og der skal derfor træffes endelig afgørelse vedrørende de tre anbringender, Retten forkastede på de ophævede punkter i dommen.

Prøvelse af anbringenderne

28 Med det første af anbringenderne har appellantens gjort gældende, at Domstolens principafgørelse af 11. juli 1979, jf. ovenfor, i sidste ende gjorde det muligt for ansættelsesmyndigheden rent undtagelsesvis at ansætte tjenestemænd fra lønklasse LA6 inden for sprog tjenesten i lønklasse A6. Mens det i afgørelsen udtrykte princip må anvendes restriktivt på tjenestemænd fra sprog tjenesten, der begynder i deres nye stilling som fuldmægtig, gælder dette imidlertid ikke i forhold til en LA6-tjenestemand, der som appellantens allerede har opnået en vis erfaring i den kategori A-stilling, han bliver ansat i. Ansættelsesmyndigheden kunne således ikke uden at gøre sig skyldig i en åbenbart urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder indtage det standpunkt, at appellantens situation ikke gjorde det berettiget, at han blev indplaceret i lønklasse A6.

29 Denne argumentation kan ikke tiltrædes. Det fremgår af sagens akter og navnlig af det administrative udvalgs afgørelse af 20. januar 1992, at ansættelsesmyndigheden anlagde en korrekt fortolkning af vedtægtens artikel 31, stk. 2, ved gennemgangen

af appellantens situation. Den lagde nemlig til grund, at den kunne tage hensyn til appellantens faglige erfaring på linje med andre forhold, også med henblik på hans indplacering i lønklasse, og den nåede under hensyntagen til alle relevante forhold under udøvelse af sit skøn frem til den konklusion, at appellantens i det foreliggende tilfælde ikke skulle indplaceres i lønklasse A6.

- 30 Appellantens argumentation er ensbetydende med et anbringende om, at ansættelsesmyndigheden i det foreliggende tilfælde kun kunne udøve sit skøn således, at den indplacerede appellantens i den højeste lønklasse inden for den pågældende stillingsgruppe, som om en bestemt faglig erfaring kunne give personer, der har en sådan erfaring, krav på at blive udnævnt i denne lønklasse.
- 31 Herved bemærkes, at når ansættelsesmyndigheden har truffet en afgørelse under udøvelse af et så vidt skøn som på det her omhandlede område, kan der ikke i forbindelse med en domstolsprøvelse sættes et andet skøn i stedet for ansættelsesmyndighedens, idet domstolsprøvelsen er begrænset til en undersøgelse af, hvorvidt ansættelsesmyndigheden har udøvet sine beføjelser på en åbenbart fejlagtig måde (jf. dom af 17.1.1992, sag C-107/90 P, Hochbaum mod Kommissionen, Sml. I, s. 157). Det er ikke godtgjort, at dette konkret har været tilfældet. Det omhandlede anbringende kan således ikke tiltrædes.
- 32 Med anbringendet om en tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling har appellantens i det væsentlige gjort gældende, at han, da han kom fra sprog tjenesten og af ansættelsesmyndigheden på forhånd — som følge af en fejlagtig fortolkning af Domstolens afgørelse af 11. juli 1979 — blev betragtet som afskåret fra en indplacering i lønklasse 6 i kategori A, blev udsat for en forskelsbehandling i forhold til tjenestemænd i lønklasse A7, som således var de eneste, der kunne profitere af den mulighed, den interne udvælgelsesprøve nr. CJ 115/89 gav, og altså blive indplaceret i lønklasse A6. Han mener desuden, at han var offer for en anden form for forskelsbehandling, idet han blev behandlet som enhver anden tjenestemand fra sprog tjenesten, der uden nogen erfaring i arbejdet som fuldmægtig havde deltaget i udvælgelsesprøve nr. CJ 115/89.

- 33 Den første del af dette anbringende hviler på den antagelse, at ansættelsesmyndigheden fortolkede Domstolens principafgørelse af 11. juli 1979 forkert inden for rammerne af det skøn, den har i henhold til vedtægtens artikel 31, stk. 2. Denne antagelse er ikke korrekt. Det fremgår af sagens akter, at ansættelsesmyndigheden forstod afgørelsen på rette måde, nemlig således at den ikke fratager ansættelsesmyndigheden det skøn, den har på området, og det er denne skønsmæssige afgørelse, ansættelsesmyndigheden anvendte i det foreliggende tilfælde.
- 34 For så vidt angår den anden del af anbringendet fremgår det af sagens akter, at appellanten faglige erfaring var en af de faktorer, som ansættelsesmyndigheden skulle tage hensyn til, og at den faktisk tog hensyn hertil i det foreliggende tilfælde. Ansættelsesmyndigheden anså imidlertid ikke den pågældende faktor for at være af en sådan karakter, at ansættelsesmyndigheden skulle have udøvet sit skøn på den af appellanten ønskede måde. Domstolen anerkender betydningen af appellanten faglige kvalifikationer, men kan under udøvelsen af sin retslige kontrol kun fastslå, at ansættelsesmyndigheden, da den traf den omtvistede afgørelse, ikke udøvede sit skøn på en åbenbart fejlagtig måde.
- 35 Anbringendet om en tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling kan således ikke tiltrædes.
- 36 Hvad endelig angår anbringendet om en tilsidesættelse af administrationens bistandspligt, som er nævnt ovenfor i præmis 21 og nærmere belyst i præmis 23, har appellanten anført, at den omstændighed, at han i strid med reglerne af administrationen blev stillet til rådighed for Informationstjenesten, hvilket havde negative virkninger for ham, også er et forhold, der taler til støtte for, at ansættelsesmyndigheden burde have taget hensyn til de seks år, han havde arbejdet i Informationstjenesten, og at dette kun kunne ske ved at indplacere ham i lønklasse A6.

- 37 Det bemærkes, at vedtægtens artikel 24, stk. 1, som appellantens har påberåbt sig, pålægger Fællesskaberne at yde deres tjenestemænd bistand i forhold til tredje-mand, bl.a. i tilfælde af enhver form for angreb eller trusler, som rettes mod tjene-stemanden på baggrund af hans stilling eller hverv. Bestemmelsen kan således ikke danne grundlag for appellantens anbringende.
- 38 Begrebet administrationens omsorgspligt som udviklet i Domstolens praksis er udtryk for den balance mellem gensidige rettigheder og forpligtelser, som vedtægten har skabt i forholdet mellem den offentlige myndighed og embedsmændene i offentlig tjeneste. Denne balance betyder især, at myndigheden ved afgørelsen om en tjenestemands situation tager alle de forhold i betragtning, som kan antages at være bestemmende for dens afgørelse, og hermed tager hensyn ikke blot til tjenestens interesse, men også til vedkommende tjenestemands inte-resse (jf. dom af 28.5.1980, forenede sager 33/79 og 75/79, Kuhner mod Kommis-sionen, Sml. s. 1677, præmis 22).
- 39 I det foreliggende tilfælde fremgår det af sagens akter, at administrationen tog hen-syn til appellantens interesser og ikke udelukkende til tjenestens interesse, da appellantens blev ansat i sin nye stilling. Den tog herunder ved udøvelsen af sin skønsbeføjelse, sammen med de andre relevante forhold, hensyn til appellantens særlige faglige kvalifikationer ved fastlæggelsen af hans indplacering i lønklasse og på løntrin. Det pågældende anbringende kan således ikke tiltrædes.
- 40 Indstævnte bør herefter i det hele frifindes.

Sagens omkostninger

- 41 Såfremt der gives appellanten medhold, og Domstolen selv endeligt afgør sagen, træffer den afgørelse om sagens omkostninger, jf. procesreglementets artikel 122, stk. 1.
- 42 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som finder anvendelse på appelsagen i medfør af reglementets artikel 118, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Indstævnte har tabt sagen og pålægges derfor at betale omkostningerne i forbindelse med appelsagen.
- 43 Omkostningerne i forbindelse med sagen for Retten fordeles i overensstemmelse med procesreglementets artikel 70.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Rettens dom af 30. marts 1993 i sag T-30/92, Klinke mod Domstolen, ophæves.
- 2) Indstævnte frifindes.

- 3) Indstævnte betaler omkostningerne i forbindelse med appelsagen. Hver part bærer sine egne omkostninger i forbindelse med sagen for Retten.

Diez de Velasco

Kakouris

Kapteyn

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. juni 1994.

R. Grass

M. Diez de Velasco

Justitssekretær

Formand for Fjerde Afdeling